

tror ikke, nogen Udtaleſe bedre end denne kan illuſtrere, hvorledes det Hele hænger ſammen, hvorledes Regjeringen her handler fuldſtændig deſpotiſt, fuldſtændig vilkaarligh, og hvorledes den og dens Venner have den Opfattelſe, at vi ſidde her paa Regjeringens Naade. Den kan lade os blive her, og den kan fængſle os, naar den forſt paa en eller anden Naade har ſaaet en Dom over os, og det beror paa, om vi ville takke for den Naade, om den vil være ſaa naadig at lade Thinget beholde ſin valgte Formand og ſine Viceformænd. Nei, den Slags Naade bede vi ikke om; det, vi i dette Dilekſt kræve, er vor ſimple Ret, ikke en Smule mere og ikke en Smule mindre. Vi forlange ikke, at en Mand, der er dømt, ikke ſkulde fængſles, ſom jeg ſagde før, men vi forlange, at Thingets Ret til at dømme om, hvorvidt en Valgkreds kan undvære ſin Repræſentant, eller hvorvidt Thinget kan undvære et af ſine Medlemmer, bliver respekteret. Til Slutning ſagde det ærede Medlem, at Regjeringen maatte dog hævde ſin Autoritet. Ja, jeg vilde ønske, at denne Regjering hævdede Autoriteten her i Landet, men den eneſte rette Naade, hvorpaa man kan hævde Autoriteten, det er ved at holde ſig Lovene efterrettelig (Hør!). Den Indbildning, at Autoriteten hævdes derved, at man rykker frem med Gendarmere og Politifolk, har Intet paa ſig. Tror De, at Nogen kommer til at tro paa Autoriteten derved? Nei, man vækker Harm og Mistillid til Autoriteten paa den Naade. Skal Autoriteten bevares, har den kun eet Middel, og det er, at alle Folk ere overbeviste om, at Myndighederne have handlet efter Loven. Men naar en Regjering giver ſig til at regjere med kongelige Anordninger og alſaa ikke har den ſvageſte lovlige Hjemmel til at holde ſit Regimente oppe, da nedbryder denne Regjering Autoriteten, og De kunne være overbeviste om, at den ogſaa efterhaanden vil komme til at fortryde den Naade, den har nedbrudt al Autoritetſjølſe paa ved ſin Fremgangsnaade.

Den fungerende Formand (Høgsbro): Jeg maa dog tillade mig at minde om, at det, der ligger for til Behandling, er Regjeringens Stilling til § 57 og ikke Formandens Færd i Holſtebro. Jeg vil anſe det for lidet ønskeligt, om Forhandlingen herom bliver ført videre; det leder kun Opmærksomheden bort fra det, ſom det egentlig gjælder om.

H. C. Solch: Jeg tror, at jeg har Anledning til at opfordre baade det ærede

Medlem fra Middelfart (Monrad) og den ærede Ordfører (H. Holm) til at fremkomme med Nogetſomhelſt, der kunde ligne en Begrundelſe af, hvorfor de mene, at der ved „Fængſel“ i den omhandlede Paragraf kan ſigtes til Andet end til Varetægtsfængſel. Det forekommer mig ikke, at jeg har hørt nogen poſitiv Begrundelſe deraf. Den ærede Ordfører ſagde og indrømmede nu, hvad jeg egentlig ikke havde ventet fra hans Side, at det virkelig var tilladt under viſſe Omſtændigheder at ſætte den Vedkommende i Varetægtsarrest. Saa ere vi for ſaa vidt enige. Men han ſagde, at det fulgte ikke deraf, at man ogſaa kunde ſætte ham i Fængſel, naar der var Tale om Straffefængſel. Det forekommer mig dog at være indlyſende for enhver juridiſt og ikke juridiſt dannet Mand, at naar Betingelſen for at ſætte en Mand i Varetægtsarrest er den, at der er tilveiebragt dog noget Beviſ derved, at han er greben paa ferſt Gjerning, maa der ikke kunne være Tvivl om, at der er et ſaa ſyldigt og ſtærkt Beviſ tilſtede, naar han er dømt ved Høieſteretsdom, at han ogſaa maa kunne fængſles. Har man virkelig ikke anden Begrundelſe end den, kan man ligefaa godt gaa med til den Mening, ſom jeg nok tør ſige, at ethvert Menneſte med den ringeſte juridiſke Dannelſe her i Landet vil have, at der ved Ordet „Fængſel“ i denne Paragraf kun kan ſigtes til Varetægtsfængſel. For ſaa vidt den ærede Ordfører syntes at ville tage til Indtægt den Indrømmelſe af mig, at det var Regjeringens Vilkaarlighed, ſom man ſkulde have Garanti imod, da maa den ærede Ordfører dog bemærke, at der er ſtor Forſkjel paa den Vilkaarlighed, ſom Regjeringen kan ſaae Leilighed til at udviſe derved, at den reiſer Anklage, Sigtelſe, Mistanke og Underſøgelſe imod en Mand, og paa den Vilkaarlighed, der er Tale om, naar der er Spørgſmaal om at erkevere en affagt Høieſteretsdom, og det forekommer mig dog, at den ærede Ordfører, naar han vil gjøre ſig Umage, maa kunne ſe denne Forſkjel. Naar den ærede Ordfører oplæſte, hvad Profeſſor Hold har ſkrevet om denne Sag, bekræfter det kun Rigtigheden af min Paastand, at han aldeles ikke har ſkrevet Noget derved, i al Fald er det, ſom den ærede Ordfører oplæſte, kun ganſke ſimpelt og ligefrem en Beſtyrkelſe af min Opfattelſe; thi der læſtes kun op, at en anklaget Rigsdagsmand kan fængſles, men herom er ingen Tvivl eller Tvivl; her er kun Spørgſmaal om en dømfældt Rigsdagsmand. Hvorledes man kan paaberaabe ſig ſom Argument en Udtaleſe, der gaar i modſat Retning, fatter jeg ikke. Med Henſyn til mine Bemærkninger, hvor-